

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

R.D. Iacobi Marchantii Vitis Florigera

Marchantius, Jacobus

Coloniae Agrippinae, 1661

Convocatio divitum terrenorum ad opulenti Principis Sarcophagum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56381](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56381)

rum qui affyriorum regno potitus, cum Imperium ad Persas transfuisset, tumulo suo moriens hac inscribi voluit:

Ego sum Cyrus, qui Persis imperium constitui: Pusillum hoc terra, quo meum tegitur corpus. Ne mihi invidias, o Vir quicumque, adveni: Neque ego te ad venturum ignoravi.

At: ita tamen quaedam sunt, in quibus nosse hic Princeps adhuc modo gloriatur, & fiduciam ponit. Arma ubique ad caelestem civitatem expugnanda validissima, ad hostem in itinere ad illam infidias molentem, propulsandum, profligandumque peropportuna. Vis illa exprimitur: Orationes & preces, ieiunia & elemosinae opera fides, religionis, charitatis, quibus se ad praesentia futura praemunivit, & accinxit piensissimus miles. Haec est panoplia sacra, qua quisque adornatus fuerit, caelestem civitatem victor ingrediatur, ab hoste securus. Quaequam fortior praestantiorque armatura contra hostem invisibilem, clypeo fides, Gaeta spei, Lorica iustitiae, Baltheo castitatis: His undique obiectus: jacula non timet hostilia, & sine vulnere cunctos adversantes pervadens, lauteam expectat & coronam. Haec ergo sunt arma militiae caelestis, in quibus fiduciam ponit: quae etiam vobis ipse commendat, & commanipulationes: Interim dum militiae terrenae fortitudinem qua floruit, & vermibus jam detritam conspiciatis, plangite eum, & vos ipsos inspicite. En speculum: Visitate speciem vestra. Nec celeriter transcendendum est, ne statim obli-vioni tradatis, quales fides futuri estis. Diserte non fide in roboris, vel in armatis tabernaculis militare. Possit *velox est depositio tabernaculi vestri, velox est militia huius vitae ac capitis commig-ratio. Eheu, Quam cito hic abreptus est praecisi velut a texente vita, dum adhuc: orditur telam gloriae militaris. Verum summus Imperator & Dictator ita decrevit:*

Præcipiens alio figere castra locos.

Breptus est elaboriosis hic castris, ne militiae, affinis militiae, mutaret intellectum eius, & ne scilicet deciperet animam illius. Placita enim erat Deo, ideo properavit educere illum de medio iniquitatum, transcribendum in sortem eorum, qui post trophaea, lauream, occident canticum & celeuma triumphale coram Domino Deo exercituum.

CONVOCATIO DIVITVM TERRENORVM.

AD OPVLENTI PRINCIPIS SARCOPHAGVM.

Amor. 6. **A**ccedite quoque ad hunc Tumulum, qui opulenti estis in Sion, & lascivisti in stratis ebrietas, conopositisque fulgentibus. Accedite, qui in bysso & purpura, qui in auro & gemmis gloriam collocatis. Sed quia cinerulentus locus est & tabidus gemmas prius monialia quae exierunt, non labent vale-

ant hic contrahere. Mutate vestem, mutate & vocem. Nihil hic conferte nisi lugubre. Non loculos aureos, in quibus laeti fiditis, sed loculum fucobrem inspecturi estis, hanc inscriptionem ostentantem:

Hic iacet Princeps opulentus, Aurei Velleris Eques. Trium terra cubitorum haeres. Auri nihil secum tulit, Vili sarcophago contentus.

Sic moritur dives, acc moriuntur divites. Nudos & inopes tellus in lucem editos excipit: nudos & inopes rursus illos in fine recipit. Primus uterque gementes fudit: postremus uterque molitos recipit, & egenos. Nullum hic divitem dixeris. Nulla haere vitia hic bona, omnia sunt mobilia. Nec horum dominium conceditur & usum commodatorem & precario accipis, ad calculum mox vocandus. Vis hereditatem tuam cernere, vel adire. Ostendit tibi eam Sapiens. *Chon morietur homo, hereditabit* Ecc. 10. *serpens & varmes:* Haec dicit ista, velis, nolis, mox aduenda, & in finem totius aevi possidenda. In hac si gloriari volueris, per melicet gloriaris, potius quam in terrarum dominis, vel rutilante auro & gemmis. De hac enim posteriori gloria, tibi inclamat Alexander moriens, quod agnovit & vivens: *Omnia gloria ista quasi flos agris. Exsiccatum est fenum, & cecidit flos.* Auro, gemmae, monilia Alexandro non defuerunt: sed his animum non defixit. Aequo modo pra auro, vel monilibus religit panopliam Francisci vestem. Cilicium rude purpureo praefertur Paludamento & unem asperum & nodosum, Baltheo bysso: Caputium vile & villosum capitis Dademati gemmeo. Agnoscit haec penitentia Iulignia, apud supremum Dei tribunal amicturum regio & purpurae praefertenda. Agnoscent & id nobiles animi, si non ante mortem, saltem in morte, dum optant mori in cilicio, & cinere. Reges & Principes religiosum eligunt amictum in suavere a regum asperantes. Memoria hic dignum est Cunigundis Reginae postremum eloquium. Illa defuncto conjugis Heanico Imp. religionem ingressa, cilicium induit, cui iugiter voluit in dormire, voluit & immori. Cum vero in agone videret sibi regales parati exequias & aurea feretro obrendi velamina, vultu manu, voce abnuvit, & haec dicit: *Amictus iste non est meus, auferre hinc, alienus est. Per hic terreno spatio, per cilicium caelesti sum copulata. Nuda de utero matris egressa nuda illuc regressura. Vilem misera carnis materiam cilicio & vili veste involvite, corpus cultis, quem me iam vocantem video in proprio loculo reponite. His dictis, spiritum reddidit. O vocem nobilissimam animis insinuandum. Ornatum & opulentiam saeculari animo contemnat, qui in coronam caelestem mentis aciem sibi parat. Huius fulgor rutilans, saeculi gemmatum monilibus utilitatem inducit & obscurat. In conspectu illius, puerilibus consuetudine, & puerilibus indicantur, quae magni geruntur.*

pendunt homines, in pectore, vel vertice ostentata. Fascio obducti sunt oculi Mortalium, umbris deluduntur, & falsâ imagine rerum. Ambiunt bona penuria, brevi cum ipsis perituri. Estimant speciosa & fulgida, quæ propius inspecta vilia sunt, & fuliginosa. Terrenas opes magni faciunt, caelestes parvipendunt. Malunt sibi aurum comparare, quam aimum; opulentiam sortem, quam bonam mentem. Gutta bonæ sortis, melior est illis bonæ mentis cadō. Sic excolati, vel amentes, Fortunam, infortunati ad auctorem; in eius donis omnem felicitatem constituunt. Si oculos vel mentem haberent, adverterent illam globo rotæque insidere, & vestigium suo axe omnia lustrum deorsum rotare, nihilque in ea, præter inconstantiam, constantem esse. Advertent quoque, & ablandientem illam aliquo tempore, funditus in hominis morte interire.

Hæc Dea morte ruit, ve luti atri fulminis ictu.

Siccio cultores decipit ipsa suos.

Aperiant igitur hic oculos, in fortunæ donis mirum læti, in opulenta lascivi. Videant ubinam fiduciam collecent. Inspiciant sepulchrum Alexandri, si quid forte congestum sit rerum istarum in quibus confidunt. In Monumentum deinde suum acciem vertant, si forte quippiam istarum secum ipsi effecerint. In sepulchris invenient meliorem mentem, qui fortis quærebant & adambant feliciter sortem. Audite igitur, ô divites, divitis, sed sapientis Principis vocem; & despectis his quæ interimuntur bonis, sordidiora quaerite, quæ perennare possint. Discite sapientiam ab illo admoniti, illiusque precium agnoscite: *Non invenitur in terra suavis visentium. Non dabitur aurum obrizum pro ea, nec appendetur argentum in commutatione eius. Nô confertur vincis India coloribus, nec lapidi Sardonycho pretiosissimo, vel Saphyro. Illam ergo oportet quaerere, quæ nec morte tollitur, nec sepelitur in pulvere. Post funera manet, in dâ funere suos vendicat, fectatores. Adhuc per hanc vivit, illius cultor & amator Princeps Alexander.*

Iob. 28.

CONVOCATIO NOBILITATIS.

ÆTATE ET CONIVGIO FLORENTIS.

Sap. 5. **A**ccedite & vos Alexandri Sepulchrum, ô Nobiles! in florida ætate & felicis connubii fœdere confidentes. Accedite, qui coronati vos vestis, antequam marcescant, fruentes conjugalis vitæ opulentâ voluptate. Ingredecimini, & dicit: *Verba est cytharâ mea in luctum, & organum meum in vocem flentium. ibi legitur:*

Iob. 30.

Hic sacet Princeps nobilis,

Ætate heri vigens robore,

Coniuge felix & prole.

Ab utriusque mors eum diremit, Plangite,
Nihil ad felicitatem cumulum Alexandri Principi videbatur deesse. Felici & inlycto conatibus na-

ctus erat coniugem Magdalenam Egmundensam, Heroinam prænobilem, dotibus animi & corporis præcellam, decore præfulgidam, amor casto correspondentem, pietati operose intentam, secunditate felicem. Felix enim & sacer fuit hymeneus, ex quo proles ingenue indolis prognatae sunt, ab Avorum illustri virtute haud degentes Fortes creantur foribus: *Nec imbelles progenerant Aquila Columbae.* Erant hi conjuges unus moris in domo, Solis instar & Lunæ in cœlo. Erant liberi eorum parvuli velut sidera in suo oriente, ab illis primigeniam lucem mutuantes. Mors interim in omnia vincula dirimit vincula, & tædas conjugales extinguunt, necum sacratum Hymenei non tam d' solvit, quam dissipat. Nec lachrymas lectæ simæque coniugis, ex amoris & doloris fronte fluentes, nec teneros puerorum pupillorum singultus, nec famulantium turbam collachymantem, nec cingentem eos lugubrem nobilium coronam alperit.

O mors immitis, & inexorabile fatum!

Dicamus hic, quod olim Rex Agag interfectioni proximus: *Siccine separati avara mors? Dilectam afflictae & hoc coniugem, quod nec Vltimam valedicere licuit coniugi discelfuro.* Quod nec amoris extremum osculum conjugalis charitatis suavium, figere poterit moribundō. Et hoc solatio fortis fuisset similem illi quæ est apud Poetas edere posse vocem auribus expirantibus coniugis:

Salvus æternum mihi maxime Palla,

Æternumque vale.

Hæc interim omnia vobis influant, ô Viri Nobiles, nihil hic fixum esse, cui animus valeat adherere: Non plusquam inclinatio parietis, aut materia depulsa: Non plusquam Hedera læna, si condole quidem, sed mox exarant: Non plusquam fœno veniant, & Rorî decedunt. Ideo hic iterum vobis repetit Alexander: *Omnia caro fœnum, omnia gloria eius quasi flos agri: Exsiccatum est fœnum & cecidit flos.* Nihil hic orbis quod perennet, possidet. Delectanda affectu omnia, antequam invitos nos deserant. Tandem deserent dominia, coniugia, coniugii pignora charissima. Et id quidem cum illi adlubuerit, qui annos nostros suis librat momentis, quique omnia disponit in pondere, numero & mensura Recte furpides occidit:

Mortalis nemo est quem non attingat dolor,

Morbis que. Multi sunt humani liberi,

Rursus creandi. Mors que est finis omnibus

Reddenda est terra terræ: um vita omnibus

Metenda, ut fruges Sic iubet necessitas.

Certe, si hoc animo insidat, affectum reb. quicquid cumq; in hærentem vel opprimat, vel deprimit. Nam vitæ summa brevis spem nos vetat inchoare longam. Præterit, hæc vita, instar Scenæ Theatro exiit. Præterit, instar cœnæ in trichino appatae. In hac postquam lautè epulati sumus, ad noctis tenebras recedimus, & donec dies illuceat tacemus, vel donec voce nova excitante evigilemus. Audi vocem divinam, morientes quasi ad somnum cunctes